

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Кж 1 1608/16
12.01.2017. године
Н О В И С А Д

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судије Сњежане Лековић, председника већа, Љубомира Бачића и Светлане Томић-Јокић, чланова већа, са записничарем Мартином Милутиновић, у кривичном предмету оптуженог АА из ..., кога брани адвокат Горан Кљајић из Новог Сада, због кривичног дела превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ и кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца оптуженог АА, изјављеним против пресуде Основног суда у Зрењанину К 33/15 од 19.09.2016.године, у седници већа, одржаној 12.01.2017.године, једногласно је донео:

П Р Е С У Д У

УСВАЈАЊЕМ жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину, **ПРЕИНАЧУЈЕ** се пресуда Основног суда у Зрењанину К 33/15 од 19.09.2016.године, и то само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Новом Саду оптуженог АА, који је том пресудом проглашен кривим, због кривичног дела превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, **утврђује** казну затвора у трајању од **1 (једне) године, и новчану казну у износу од 200.000,00 динара, а за кривично дело** превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, утврђује казну затвора у трајању од **2 (две) године и новчану казну у износу од 400.000,00 динара**, па га применом члана 60 став 2 КЗ, **ОСУЂУЈЕ** на **ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА** у трајању од **2 (ДВЕ) ГОДИНЕ и 3 (ТРИ) МЕСЕЦА, и НОВЧАНУ КАЗНУ у износу од 600.000,00 ДИНАРА**, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца по правноснажности пресуде, а уколико оптужени не буде платио у року од 3 месеца, суд ће исту извршити тако што ће сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне заменити за један дан затвора, с тим што затвор не може бити дужи од 6 месеци, док се жалба браниоца оптуженог АА **ОДБИЈА** као неоснована, и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом Основног суда у Зрењанину оптужени АА је проглашен кривом због кривичног дела превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, па му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а за кривично дело преваре из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ му је утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року

од 3 месеца од дана правноснажности пресуде и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, и истовремено одређено да ће се иста у смислу члана 45 став 5 КЗ извршавати на тај начин што ће је издржавати у просторијама у којима оптужени станује у ..., уз примену електронског надзора и одређено да оптужени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико оптужени једном у трајању од преко 6 (шест) часова, или два пута у трајању до 6 (шест) часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора, и новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико оптужени не буде платио у року од 3 месеца, суд ће исту извршити тако што ће сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне заменити за један дан затвора, с тим што затвор не може бити дужи од 6 месеци,

На основу члана 258 став 4 ЗКП досуђен је имовинскоправни захтев оштећеном ББ из Шурјана, у висини од 1.110.189,75 динара, па је оптужени обавезан у смислу члана 91 и 92 КЗ да оштећеном исплати досуђени износ у року од 1 године од дана правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења, док је ВВ из ... упућен да евентуални имовинскоправни захтев оствари у посебном поступку,

На основу члана 264 став 1 ЗКП, обавезан је оптужени да плати трошкове кривичног поступка, судски паушал у износу од 5.000,00 динара, и трошкове кривичног поступка у износу од 32.922,32 динара, а све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

Основни јавни тужилац у Зрењанину због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи тако што ће другостепени суд оптуженом АА за кривично дело превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, утврдити казну затвора у трајању од 1 (једне) године, и новчану казну у износу од 200.000,00 динара, а за кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, утврдити казну затвора у трајању од 2 (две) године и новчану казну у износу од 400.000,00 динара, па га применом члана 60 став 2 КЗ, осудити на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 10 (десет) месеци и новчану казну у износу од 600.000,00 динара.

Бранилац оптуженог АА због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се усвајањем жалбе да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је у свом писаном поднеску Ктж 1843/16 од 21.12.2016.године, предложио, да се жалба јавног тужиоца усвоји и првостепена пресуда преиначи тако што ће другостепени суд оптуженом АА за кривично дело превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, утврдити казну затвора у трајању од 1 (једне) године, и новчану казну у износу од 200.000,00 динара, а за кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, утврдити казну затвора у трајању од 2 (две) године и новчану казну у износу од 400.000,00 динара, па га применом члана 60 став 2 КЗ, осудити на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 10 (десет) месеци и новчану казну у износу од 600.000,00 динара, а жалба барниоца оптуженог АА као неоснована одбије.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа размотрио целокупне списе овог кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеним жалбама, ставом и предлогом Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, након што је побијану пресуду

испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама у смислу чл. 451 ст.1 ЗКП, нашао:

Жалба јавног тужиоца је основана, док је жалба браниоца оптуженог неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА указује да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП-а, јер, по оцени овога суда, изрека побијане пресуде није противречна разлозима пресуде и у образложењу побијане пресуде дати су јасни, потпуни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама значајним за решење ове кривичноправне ствари, а у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда и о одлучним чињеницама не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датих током поступка и самих тих исправа и записника, па се стога неоснованим оцењују жалбени наводи да је првостепена пресуда донета уз наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, обзиром да се жалбеним наводима којима се првостепена пресуда побија по овом жалбеном основу полемише са оценом изведених доказа и закључком првостепеног суда о кривици оптуженог и у суштини оспорава правилност утврђивања ове одлучне чињенице, што би представљало питање правилности утврђивања чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

Наиме, неосновани су наводи у жалби браниоца оптуженог да постоји очигледна контрадикторност у погледу исказа који је законски заступник ВВ“ ГГ дао пред тужиоцем у току тужилачке истраге, у односу на исказ који је дао током поступка, јер је правостепени суд на јасан начин образложио зашто је прихватио као веродостојан исказ законског заступника ВВ ГГ, који је пред јавним тужиоцем изјавио да му је оптужени нудио земљу уместо дуга, а касније изјавио да му није нудио било какву компензацију, јер је овај сведок, а како то правилно налази првостепени суд, у ствари објаснио да му оптужени није нудио земљу, већ да је нудио да се упише хипотека на земљи, али да они то нису прихватили, јер је на тој некретнини већ била установљена хипотека, односно, да сведок није мењао свој исказ, већ да је појаснио шта се у ствари десило.

Наводи у жалби браниоца оптуженог АА којима се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања оцењени су од стране Апелационог суда као неосновани, јер је првостепени суд извео све доказе неопходне да се правилно и потпуно утврде чињенице од значаја за доношење законите и правилне одлуке у овој кривичноправној ствари, правилно их ценио и вредновао, како сваки појединачно тако и све заједно у смислу члана 419 став 2 ЗКП-а, на основу којих је правилно утврдио све чињенице које су од значаја за пресуђење ствари, дајући потпуне и за овај суд прихватљиве разлоге у којима је претходно анализирајући све доказе и изнете одбране оптужене, јасно образложио коју је одлучну чињеницу из којих доказа утврдио, а све у складу са чланом 428 став 8 ЗКП-а.

У образложењу пресуде првостепени суд је анализирао и савесно ценио одбрану оптуженог АА и прихватио је у делу где није оспоравао да је од оштећених преузео репроматеријал за пољопривредну производњу, за који се обавезао да ће им платити у одређеним роковима и на одређени начин, али који дуг им до данас није исплатио, при чему није спорио да је са ВВ, сачинио и уговоре о преузимању дуга којим се обавезао да ће ВВ, за ДД предати 15.000 кг кукуруза, а за ЂЂ и ЕЕ исплатити дуг од 168.000,00 динара, које такође није исплатио до данас, јер је оваква одбрана оптуженог у складу са писменом документацијом, као и са исказима свих саслушаних сведока, при чему оптужени није спорио ни висину дуга, а који износи су утврђени економским вештачењем, а изјавио је да не може да се изјасни о опредељеним новчаним износима, јер је његова обавеза била везана за

робу, а не за новац, иако је потписао уговор о савјезу дуга са једним оштећеним, где је тачно одређен новчани део. Надаље, оптужени је током поступка негирао своју кривицу, наводећи да на његовој страни није било преварне намере, а што правилно првостепени суд није прихватио, јер је током поступка на неспоран начин утврђено да је оптужени од оштећених преузео репроматеријал, а да своју обавезу није извршио на договорен начин, при чему је суд имао у виду и протек времена, као и висину његове обавезе према оштећенима, па преварна намера оптуженог није била доведена у питање, а посебно имајући у виду да је оптужени након доспећа његових обавеза према оштећенима, отуђио некретнине које је имао у власништву, једну уговором о поклону, а другу уговором о купопродаји, и које чињенице неспорно указују на његову намеру да онемогући оштећене да се наплате, па је правилно првостепени суд одбрану оптуженог ценио као одбрану дату у циљу избегавања кривице.

Ценио је првостепени суд налаз и мишљење сталног судског вештака Катарине Федош Немеш и прихватио га у целости, јер је дат у домену струке и на основу писмене документације у спису предмета, и који је навео шта је оптужени преузимао од оштећених од робе, у којим количинама, какав је био договор за плаћање, односно враћање у паритетима, при чему се посебно осврнуо на сарадњу оптуженог са ВВ“ па је определио да није био договорен прецизан рок до када је оптужени као кооперант дужан да изврши своју обавезу, него је било договорено који род које године враћа, што је даље могло утицати на утврђивање цене меркантилне пшенице и меркантилног кукуруза, која цена се мењала дневно, па је вештак узео цену која је договорена протоколом са којим се и оптужени сагласио.

Првостепени суд је ценио и исказ сведока ЖЖ који је навео да је оптужени за свој дуг директору ВВ, ГГ нудио своје пољопривредно земљиште, али да он то није прихватио због већ установљене хипотеке на том земљишту, и прихватио га као истинит, јер је и сам ГГ потврдио да му је оптужени за свој дуг нудио наведено пољопривредно земљиште, односно да на земљишту упише хипотеку као гаранцију за поврат дуга, али да такву понуду оптуженог није прихватио, јер је земља већ била под теретом.

Првостепени суд је прихватио исказе сведока ЕЕ и ДД у делу који се односе на уговоре о преузимању њиховог дуга од стране оптуженог, обзиром да су сагласни са одбраном оптуженог, исказом ГГ и писменом документацијом.

Исказе представника ББ, сведока ЗЗ и представника ВВ, ГГ, првостепени суд је правилно прихватио у целости, јер су се јасно и уверљиво изјаснили о свим чињеницама везаним за пословну сарадњу са оптуженим, испорученој роби и чињеници да преузета роба никада није плаћена, нити да су оштећени на било који начин обештећени, при чему су сведоци навели колики је дуг за који су оштећени, на који начин су покушавали да наплате робу, шта им је оптужени обећавао када су га контактирали због кашњења у исплати, а што је делимично потврдио и оптужени.

Стога су неосновани наводи у жалби браниоца оптуженог да у конкретном случају није постојала преварна намера код оптуженог, јер је током поступка неспорно утврђено да је оптужени лажно приказујући представницима оштећених да ће извршити своје обавезе по уговореној пословној сарадњи и да ће преузету робу у роковима и паритетима исплатити, као и исплатити преузети дуг за друга лица, иако је већ у том моменту знао да своје обавезе неће извршити, како тада, тако и до данас, односно да се не ради о имовинскоправном односу, како то наводи бранилац оптуженог, јер је током поступка суд утврдио да оптужени у дужем временском периоду није измирио обавезе према оштећенима, иако је преузео од оштећених репроматеријал на основу којег му је била омогућена производња, коју је и реализовао у спорном периоду, а од добијених приноса није измирио преузети репроматеријал, при чему је

оптужени након доспећа његових обавеза према оштећенима, отуђио некретнине које је имао у власништву, једну уговором о поклону, а другу уговором о купопродаји, а које чињенице и према ставу другостепеног суда неспорно указују на његову намеру да онемогући оштећене да се наплате.

Када се све ово има у виду, несумњиво је да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, зато се неосновано у жалби браниоца оптуженог АА, супротно указује, па је неприхватљив основ побијања првостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Иначе, у изјављеној жалби се и не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда и који би доводили у сумњу правилност закључака првостепеног суда, већ се само износи сопствена оцена истих доказа које је првостепени суд имао у виду, и по налажењу Апелационог суда правилно ценио и за своје закључивање дао јасне, логичне и за овај суд у свему прихватљиве разлоге.

Апелациони суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио Кривични закон када је оптуженог АА прогласио кривим због кривичног дела превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ и кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ. Стога се неосновано жалбом браниоца оптуженог АА побија првостепена пресуда због повреде Кривичног закона.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о изреченој кривичној санкцији изреченој оптуженом АА, која се побија жалбом јавног тужиоца и браниоца оптуженог, Апелациони суд налази, да је првостепени суд имао у виду све, у овом погледу релевантне чињенице и околности сходно члану 54 КЗ, па је тако као олакшавајуће околности за оптуженог АА ценио да је оптужени релативно млад породични човек, отац двоје малолетне деце, радно опредељен, његове материјалне прилике, као и да раније није осуђиван, док отежавајућих околности није нашао.

Према ставу Апелационог суда основани су наводи у жалби јавног тужиоца да је првостепени суд дао превелик значај олакшавајућим околностима за оптуженог при одмеравању казне, те да наведене околности да је оптужени релативно млад породични човек, отац двоје малолетне деце, радно опредељен, његове материјалне прилике, као и да раније није осуђиван, иако су у конкретном случају околности таквог значаја и интензитета које и овај суд цени као нарочито олакшавајуће и да је на основу њих било оправдано оптуженог осудити на казну затвора испод законом прописаног минимума, али је другостепени суд у овом делу усвајањем жалбе јавног тужиоца преиначио првостепену пресуду и оптуженом због кривичног дела превара из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године, и новчану казну у износу од 200.000,00 динара, а за кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године и 2 (два) месеца и новчану казну у износу од 400.000,00 динара, па га је даљом применом члана 60 став 2 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 3 (три) месеца, и новчану казну у износу од 600.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца по правноснажности пресуде, а уколико оптужени не буде платио у року од 3 месеца, суд ће исту извршити тако што ће сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне заменити за један дан затвора, с тим што затвор не може бити дужи од 6 месеци, налазећи да је овако одмерена казна затвора у потпуности адекватна и сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице оптуженог и истовремено нужна и довољна за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом чл. 42 КЗ-а у вези са чл. 4 ст. 2 КЗ-а.

Са изнетих разлога, Апелациони суд у Новом Саду је на основу члана 457 и 459 ЗКП одлучио, као у изреци ове пресуде.

Записничар

Мартина Милутиновић

Председник већа-судија

Сњежана Лековић,с.р

зто: